

AKADEMIJA PRIMIJENJENIH UMJETNOSTI
SVEUČILIŠTA U RIJECI

VIDLJIVA I NEVIDLJIVA OPASNOST
"GRANICA"

Kolegij: Semiotika slike
Student: Lea Labrović, PU. I. god. dipl.
Mentor: izv. prof. dr. sc. Sanja Bojanić

U Rijeci, lipanj 2020

Virusi se šire. Neki sporo neki brže. 2020 došla je i Corona ili Covid-19. Nismo se bojali u početku ili se suviše zamarali. Misleći kako će ovo biti fenomen koji nas neće dotaknuti, neće stići do nas ili će nas nekim čudom prirode jednostavno zaobići jer mu nismo dovoljno zanimljivi. Mnogi su se našli u nezgodnim pozicijama, zatečeni. Nitko nije niti pomislio da će život stati, i kud baš sada? Nevidljiva opasnost u zraku okružila nas je brže nego što smo ga stigli udahnuti i granice su se zatvorile. Granice država, kontinenta i granice naših stanova i kuća, sve zbog nečega što ne možemo dotaknuti niti vidjeti. Nitko nas zasigurno ismijava. Ovo mora da je samo šala i sutra će sve biti normalno.

Živjeli smo kako smo živjeli, kolektivno ili zasebno, prije Corone, dan za danom, sat za satom. Ne obraćajući pažnju na sitnice i gledajući širu sliku. Nismo računali na zastoj u prometu našeg svakodnevnog rasporeda. Pa tako ni ja. Upisala sam se na faks te godine kao svake do sada, no ove godine nešto je moralo biti drugačije, morala sam napraviti veliki korak osamostaljenja, bilo je vrijeme da i ja otiđem malo dalje od svog voljenog gnijezda. Prijavila sam se na Erasmus. Trebala sam ići u Beograd sa kolegicom sa faksa. Drugi semestar trebao je biti taj kada se sve promijeni, kada moj život u Rijeci ostaje na pauzi na tri mjeseca i pokušam nešto novo. Napokon rekla sam majci da idem i da se ne brine, jer biti će korisno i biti ću u redu. Rekla sam svim svojim ljubavima da bježim i da se neću više vratiti ista kakva sam bila. Sve sam svoje nade položila na ovo oslobođenje i nitko mi to nije mogao oduzeti, pa kako i bi?

Otišla sam zaista U Beograd 14. Veljače. Zaista se događa i vrijeme je za nove avanture. Već se pričalo o nekoj bolesti koja se širi, ali razvila se u Kini i to je daleko, jednako daleko koliko su bile i moje brige u to vrijeme. Smjestile smo se u stan i počele istraživati, ići u muzeje, galerije, noćne klubove i sve što danas vole "mladi". No u jednom trenu počele su dostizati vijesti iz mog rodnoga grada. Neočekivano. Majka i brat govorili su kako se ljudi ne grle, i ne rukuju, kako peru ruke malo češće. Dućani imaju ograničen broj ljudi koji može biti unutra i sve je počelo zvučati panično. Kod nas u našem gradu razbibrige nije bilo ovakvih stvari. Ondje je sve i dalje bilo normalno, i nitko se nije zamarao nekakvim šašavim virusom iz Azije. Nastavile smo kako smo i počele, bez razmišljanja, dok su nam brige naših bližnjih odzvanjale u ušima. Nedugo zatim, doduše, primijetile smo kako nema toliko ljudi u centru, inače jako napućenog grada. Više se ne osjećamo kao sardele u autobusima za doma. Povezale smo točkice i shvatile da došlo je i do nas. Nepredviđena panika i zastoj u razvoju naših planova. Zatvorili su nam fakultete i to je bio zadnji znak. Vrijeme je da se vratimo kući. Nakon mjesec dana. Nismo mogle vjerovati da se ovo događa, baš sada kada smo otišle i sada se moramo vratiti. Nečuveno. Moramo se vratiti tamo gdje je još opasnije, gdje se bolest već proširila dublje, ali dobro, tamo je dom i tamo sam sigurna. Ostala bih zatvorena među granicama Srbije na više od tri mjeseca u suprotnome. Odlučile smo vratiti se u Hrvatsku u jednom danu. Odlučile, spremile se i krenule. Bio je to svojevrsni proces, doduše. Bježale smo od opasnosti koju nismo ni vidjele, ali bilo je to "spašavanje žive glave", kako rekao je naš stanodavac. Autobusi nisu više vozili, a Srbima više nije bilo dozvoljeno izlaziti iz države. Trebale smo osmisliti detaljan plan bijega. Vozio nas je stanodavac do granice gdje smo pješke istu morale prelaziti. Jedva smo stali u auto nas petero, kao prokleti imigranti. I tako dva sata vožnje s

ogromnom torbom pred facom, došli smo do granice. Pozdravili se sa gazdom, zahvalili na potrošenom benzinu i vremenu i krenuli u prelazak.

Prelazak granice pješke bio je svojevrsna avantura. Bilo je vrlo neugodno uopće biti tamo, jedini na cesti. Studenti koju vuku svoju ogromnu prtljagu u potrazi za rodnim gradom. Očekivali smo pretrage i pretjerana čekanja, ali na kraju je sve prošlo vrlo glatko. Daljina između granice Srbije i granice Hrvatske, doduše, doimala se znatno većom ovaj put. Pješačili smo zasigurno deset minuta kako bi došli na drugu stranu, uzevši pauzu. Tome nikako nije pomogla bol vuče kovčega koji je teži od nas samih, ali sve smo to odradili uz smijeh, ne doživljavajući i dalje ozbiljnost situacije. Ovaj proces ili trenutak prelaska htjela sam uvijekovječiti u slici. Moj rad prikazuje samu granicu i kućice. Nije suviše bitno koja je granica, s obzirom da u nekom smislu reprezentira sve granice koje su zatvorene nakon izbijanja Corone. Predstavlja zatvor i panično povlačenje u sebe.

Djelo je rađeno kombinacijom akrila i ulja na platnu veličine 40x80 cm. Na samoj slici možemo vidjeti osobu s koferom koja se približava osvijetljenoj granici usred noći. Snažna svjetla u mrklome mraku daju nam neku vrstu nade, iako su to neonska svjetla sa znakovima X. Nije bilo važno. Svijetlo znači dom i civilizacija i u ovim trenucima spadamo na takve primarne želje ugodnosti. Noć reprezentira nepoznato, strašno i opasno. U noći su opasnosti nevidljive, dok po danu ili pod svjetlom možemo razbistriti um. Sve što putnik traži je mjesto gdje se može opustiti i napokon se kvalitetno naspavati bez brige o vanjskim opasnostima. Pokušala sam dočarati atmosferu koju sam i ja sama doživjela te noći. Osjećaj tjeskobe i izgubljenosti i straha. Pokušala sam bojama prikazati kakav je ugođaj bio, hladan i zasrtašujuć.

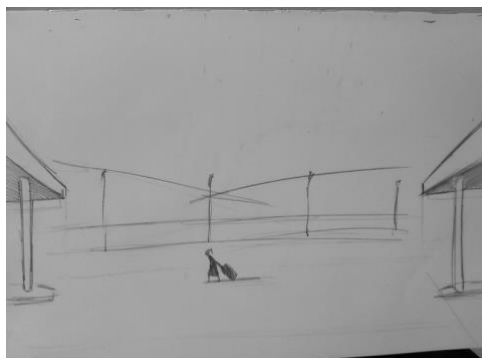
Na drugoj strani granice čekao nas je auto. Roditelji moje kolegice došli su iz Osijeka po nas. Hodati po autocesti doimalo se vrlo opasno s obzirom da ste cijelo vrijeme svjesni da ovdje ljudi mogu jako lako poginuti čineći ono što smo mi u tom trenutku činili. No sve se doimalo u redu, u nekakvom zastoju. Na granici se vidjela kolona kamiona kilometrima i kilometrima duga. Svi izgubljeni putnici kojima je život također stao i očajnički se žele vratiti svojem domu. Cijela situacija je bila pomalo bizarna.

Kada pomislimo na granični prijelaz možemo ga povezati uz svakojake opasnosti. Pomisliti na ilegalna prelaženja u države, imigrante, švercanje robe. Zapravo je granični prijelaz podosta opasno mjesto. Jednako tako opasno je bilo i za vrijeme Corone. Puno sumnji i prenatlaženih provjera. Nakon što bi prešli nekako granicu trebali biste ostati dva tjedna u izolaciji ako dolazite iz zemlje visokog rizika, kao npr Italije. S nama to na svu sreću nije bio slučaj s obzirom da je u Srbiji u to vrijeme bila bolja situacija nego u Hrvatskoj. No nakon što smo se vratile doma shvatile smo da smo pobjegle na vrijeme. U Beogradu su se mjere sigurnosti sve više i više pogoršavale, uveo se policijski sat i ekstremna samoizolacija. Sve se to činilo vrlo smiješno. Srbi više nisu uopće smjeli prelaziti granicu, a i nitko više nije mogao doći u Srbiju. Ove granice su se upotpunosti zatvorile. Tokom prelaska mogla sam se poistovjetiti sa ljudima koji su bili u znatno gorim situacijama nego ja, a opet na istome mjestu. Mogla sam zamisliti koliko je stravično biti na granici, usred ničega čekati da ti netko dopusti

da se pomakneš. Stavila sam se u ulogu Svakojakih kriminalaca, migranata i tome slično i sve se doimalo nadrealno.

U svakom slučaju mogu reći da sam doživjela nešto novo i da sam na neki način imala sreće što je ovo bila samo mala avantura za mene s obzirom da je mnogo ljudi prošlo puno gore. Smatram kako ću ovo iskustvo nositi sa sobom kao jedno od bitnijih događaja, te je definitivno obilježilo ovo doba Corone koje je bilo stresno za cijeli svijet. Svatko se nosio sa svojim problemima i rješavao ih na drugačije načine. Upravo zato je nužno čuti i razmisliti i o tuđim perspektivama ovoga iskustva. U jednu ruku kako bi mogli shvatiti što se događalo, a u drugu da se ne osjećamo sami u svemu tome.

SKICE

PROCES RADA

GOTOVA SLIKA

